

σοῦτον ὑπερήφανος ὅτι ἡγαπᾶτο, τοσαύτην ἔχων πρόφασιν νὰ μείνῃ ὅπου ἦτο ὁ ἔρωσ του, ἀντὶ παντὸς κινδύνου, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐδέσποζεν αὐτοῦ, ἐν πλήρει συναισθήματι τοῦ θριάμβου του καὶ τῆς ἰσχύος του, ἣν ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς ἐφθόνηι χωρὶς νὰ τὴν ἔννοῃ. Ἦτο ἀμαρτία βεβαίως, τὸ ἥξευρε καὶ τὸ ὠμολόγει, ἀλλ' αὐτὸ ἀναντιρρήτως ἦτο ἡ ἰσχύς, ἡ ζωή, ἡ ἀνδρότης.

Εἶχεν ἔλθει νὰ ἐπιτιμῇ καὶ νὰ ἐλέγξῃ, νὰ φέρῃ εἰς μετάνοιαν τὸν πείσμονα ἐκεῖνον ἐραστὴν· καὶ ὅμως ἔστατο ἐκεῖ ἐνώπιόν του, ἀσθενὴς καὶ καταβεβλημένος, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀδύνατον καὶ ἀμαθὴ ὡς παιδίον. Πᾶσα ἡ προμήθεια τετριμμένων ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ὑπηγόρευεν αὐτῷ ἡ θρησκευτικὴ του πίστις, τῷ ἐφαίνετο ματαιαῖα καὶ κενὴ ὡς κελύφη καρύων, ἐνώπιον τῆς ζέσεως ἐκείνης καὶ τῆς ὁρμῆς τοῦ πραγματικοῦ βίου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡγαπῶντο, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐπὶ γῆς ἐφρόντιζον. Σιγῶν κατέλιπε τὴν ἑπαυλιν, καὶ μόλις ἀπεχαιρέτισε διὰ νέμματος.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Α'

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1862, τῆς ἄμεσος συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Βασιλέως "Οθωνος Α'", ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις συνεκάλεσεν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ὅπως κα-
νονισθῶσιν ὀριστικῶς τὰ τῆς πολιτείας, διὰ τῆς ψηφίσεως νέου Συντάγματος, καὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς νέου Ἡγεμόνος, προσδιώρισε δὲ ὡς ἡμέραν ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνελεύσεως τὴν 10ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

"Ἀμα ἐγένετο γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ ἡ μεταβολὴ αὕτη τῶν ἐν Ἑλλάδι καθεστώτων, αἱ Κυβερνήσεις τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας, διεκδικήσασαι ἀπέναντι τῶν ἄλλων Δυνάμεων ἀποκλειστικὸν δικαίωμα παρεμβάσεως εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, συνεννοήθησαν περὶ τοῦ πρακτέου· πρὸς ἀποφυγὴν δὲ περιπλοκῶν, ἀπεφάσισαν προκαταρκτικῶς ὅπως ἀνεχθῶσι μὲν τὴν νέαν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσωσι δὲ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Βασιλέως, παραιτούμεναι πάσης ὑποστηρίξεως τῆς Βασιλικῆς δυναστείας.

Καὶ τοι ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως ὑπερίσχυσε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, οὐχ ἥττον ὅμως ἐκάστη τῶν τριῶν Δυνάμεων ἐπεφυλάσσετο ἐνδομύχως ἵνα ὑποδείξῃ ἐν καιρῷ τῷ δεόντι τὸν

ἀρεστὸν αὐτῇ ὑποψήφιον, μόλις δὲ παρῆλθον πέντε ἡμέραι ἀπὸ τῆς ὀκτωβριανῆς μεταβολῆς, ἐρίφθη εἰς τὸ μέσον ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς διπλωματίας ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Πρίγκηπος Ἀμεδαίου, δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βικτορος Ἐμμανουήλ, προσπάθειαι δὲ ἤρξαντο καταβαλλόμεναι ὅπως συμφωνήσωσι καὶ αἱ τρεῖς Κυβερνήσεις ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εἰρημένου Βασιλόπαιδος, καὶ ὑποδείξωσιν αὐτὸν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις οὐδόλως ἐφάνη εὐδιάθετος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑποψηφιότητος ταύτης, ὑποτρέφουσα τὸ σχέδιον τῆς ἀναρρήσεως ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου τοῦ Δουκὸς Εὐγενίου τῆς Λαύχ-
τεμβέργης, οὗ τινος τὴν ὑποψηφιότητα ἐπιτηδείως διέδωκεν ἡ Ῥωσικὴ διπλωματία ἐν τε τοῖς ἐπιστήμοις κύκλοις καὶ ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ.

Ἡ ὑποψηφιότης πρίγκηπος, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας ὡς ἀποτελῶν μέρος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐτάραξε τὰ μέγιστα τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις μετὰ πολλὴν σκέψιν περὶ τοῦ πρακτέου, ἔρριψεν ἀπροκαλύπτως εἰς τὸ μέσον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Πρίγκηπος Ἀλφρέδου, υἱοῦ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ματαιώσῃ οὕτω τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δουκὸς τῆς Λαύχτεμβέργης. Πρὸς ἀσφαλεστέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου τούτου, ἀπεφασίσθη συγχρόνως καὶ ἡ παραχώρησις ὀλοκλήρου τῆς Ἐπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνδεθεῖσα ἐπιτηδείως μετὰ τῆς ἐκλογῆς Ἡγεμόνος ἀρεστοῦ τῇ Ἀγγλίᾳ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν ἐκλινεν ἐνδομύχως ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου τῆς Ῥωσσίας, ἐλπίζων ἵνα κερδίσῃ, διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης, τὴν περιπόθητον αὐτῷ Ῥωσικὴν συμμαχίαν· φοβούμενος ὅμως ἀπ' ἐτέρου μήπως κινήσῃ τὴν χολὴν τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος, καὶ ἀναμένων βοηθητικὴν τινα τροπὴν τῶν πραγμάτων, ἀνέβαλλεν ὅπως ἐκφρασθῇ ρητῶς πρὸς τὸν ζητήσαντα ἐπανελημμένως τὴν γνώμην του Πρεσβυτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν Παρισίοις Στρατηγὸν Καλλέργην, οὕτω δὲ προέλαβεν ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία, καὶ ἐπροκάλεσε τὴν διὰ πανδήμου ψηφοφορίας ἐκλογὴν τοῦ Πρίγκηπος Ἀλφρέδου, ὡς Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. (*).

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην, ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἄλλων δύο Δυνάμεων, προσφερομένη ὅπως ἀρνηθῇ τὸ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος ἐὰν ἀποσυρθῇ ἐντελῶς ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Δουκὸς τῆς Λαύχτεμβέργης, καὶ θεωρηθῇ οὗτος ὡς ἀποκλειόμενος διὰ τοῦ Πρωτοκόλλου τοῦ Φεβρουαρίου 1832, τοῦ ἀπαγορευ-

(*) Κατὰ τὴν γενομένην ἀπαρίθμησιν τῶν ψήφων ὑπὸ τῆς κληρωθείσης ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὁ ἡγεμονόπαις Ἀλφρέδος ἔλαβε ψήφους 230,016 ἐπὶ 244,202 ψηφοφορησάντων.

σαντος εἰς τὰ μέλη τῶν βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν τῶν τριῶν προστατίδων Δυναμέων τὴν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου ἀνάδοσιν. Συγκατατεθείσης τῆς ῥωσικῆς Κυβερνήσεως εἰς τοῦτο, ὑπεγράφη δὴλωσις τῶν τριῶν Δυναμέων, δι' ἧς ἐκηρύχθη ὡς διατελοῦν ἐν ἰσχυρῇ τὸ εἰρημένον Πρωτόκολλον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἐπροτάθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἡ ὑποψηφιότης τοῦ πρώην Βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Φερδινάνδου, ἥτις, καὶ τοὶ ἀπαρέσκουσα τῇ Ῥωσίᾳ, δὲν ἀπεκρούσθη ἐπισήμως ὑπ' αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος ἐφάνη ἄκαμπτος εἰς πάσας τὰς προτροπὰς καὶ ὑποσχέσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, αἵτινες θερμῶς ὑπεστήριξαν τὴν ὑποψηφιότητα ταύτην.

Τότε ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, ἀνακοινώσασα, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1863, πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἀλφρέδος δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὸ Στέμμα, ὅπερ τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος προσέφερεν αὐτῷ, *ἐνεκα τῶν διπλωματικῶν υποχρεώσεων τοῦ Ἀγγλικοῦ Στέμματος, καὶ ἄλλων σπουδαίων σκέψεων*), ἀπηύθυνε συγχρόνως πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὴν συμβουλὴν ὅπως ἐκλέξῃ τὸν Δοῦκα Ἐρρίκτον τοῦ Κοβούργου, ὅστις διὰ τῆς ἐπιμονῆς αὐτοῦ εἰς ἰδέας φιλελευθέρους, εἶχεν ἀποκτήσει δικαιώματα εἰς τὸν κοινὸν σεβασμόν**).

Ἡ ὑποψηφιότης αὕτη ἔλαβε σπουδαῖον χαράκτῃρα, ἐνεκα τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Δουκός, ὅστις ἐδήλωσεν εἰς τὰς Δυναμείς ὅτι δέχεται τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ διατηρήσῃ καὶ τὰ κυριαρχικά αὐτοῦ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Σάξ—Κοβούργου—Γότθα, καὶ νὰ διοικῇ τὸ Δουκάτον τοῦτο δι' Ἀντιβασιλείας· ἐπειδὴ δ' ἐτύγχανεν ἄτεκνος, ἐζήτησε προσέτι νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ὅπως συμπαραλάβῃ διάδοχον τῆς ἐκλογῆς του, ὅστις νὰ δεχθῇ τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα. Οἱ ὅροι οὗτοι ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ῥωσσία, καὶ τοὶ διαβεβαιῶσαι ὅτι δὲν ἀπέκρουον αὐτούς, ἐπεδείξαντο τοσαύτην ψυχρότητα πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Δουκός, ὥστε ἀπεθαρρύνθη οὗτος ἐντελῶς, καὶ ἀπέσυρε τὴν ὑποψηφιότητά του.

Ἡ ἀποτυχία αὕτη ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τοῦ Βαυαρικοῦ Οἴκου, μεγάλαι δὲ προσπάθειαι κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίνῳ, Παρισίοις, καὶ Πετροπόλει Πρεσβευτῶν τῆς Βαυαρίας, ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ

(*) Ὅρα διακρίνωσιν τοῦ λόρδου Ῥώσσελ πρὸς τὸν ἐν Λονδίνῳ ἐπιτετραμμένον τὰς ἐλληνικὰς ὑποθέσεις, ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1863
9 Φεβρουαρίου

(**) Ὅρα διακρίνωσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀπεσταλμένου τῆς Ἀγγλίας Ἑλλιοτ πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ἱπουργὸν τῆς Ἑλλάδος.

Πρίγκηπος Λουϊτπόλδου, ἀδελφοῦ τοῦ πρώην Βασιλέως Ὁθωνος. Ἀλλ' αἱ Κυβερνήσεις τῶν τριῶν Δυναμέων ἐθεώρησαν ἀνέφικτον τὴν παλινδρόβωσιν τῆς Βαυαρικῆς Δυναστείας ἐν μέσῳ τοῦ ἐπικρατοῦντος τότε ἐν Ἑλλάδι ἀναβρασμοῦ, καὶ ἀπεφυγον τὴν ζητουμένην ὑπὸ τῆς Βαυαρίας ὑποστήριξιν.

Οὐδεμιᾶς ὡσαύτως ὑποστηρίξεως ἔτυχε καὶ ἡ ὑποκινηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Ὀρλεανιστῶν ὑποψηφιότης τοῦ Δουκός τῆς Ὠμάλης, ἥτις ἄλλως τε σκοπὸν εἶχε μᾶλλον τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἀπήχυσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ὀρλεανίδου Πρίγκηπος.

Μετὰ τινὰς νέας διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν τριῶν Δυναμέων πρὸς εὐρεσιν ὑποψηφίου ἀρεστοῦ τοῖς πᾶσιν, ἐπροτάθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Δουκός Γουλιέλμου τῆς Βάδης, ἔχοντος συζυγον ὀρθόδοξον, τὴν νεαρὰν Δουκίσσαν Μαρίαν τῆς Δεϋχτεμβέργης. Ἡ ὑποψηφιότης αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῶν ἄλλων δύο Δυναμέων, ἐπέκειτο δὲ ἡ ἀνακοίνωσις τῆς προτάσεως εἰς τὸν Δοῦκα Γουλιέλμον καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν ἐν Ἀθήναις Συνέλευσιν, ὅτε τηλεγράφημα τοῦ ἐν Κοπενάγῃ Ἀγγλοῦ Πρεσβευτοῦ, πρὸς ὃν εἶχε προηγουμένως δοθῇ ἐντολὴ νὰ ἐρευνήσῃ τὰς διαθέσεις τοῦ Βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας, ἀνῆγγειλεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Φριδερίκος ἐδέχτο τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν Πρίγκηπα Χριστιανὸν—Γουλιέλμον—Γεώργιον, δευτερότοκον υἱὸν τοῦ διαδόχου τοῦ Δανικοῦ θρόνου Χριστιανοῦ τοῦ Σλέσβικ—Χολστειν—Σονδεμβούργ—Γλυκσούργ, γεννηθέντα τῇ 12/24 Δεκεμβρίου 1845.

Ἡ ὑποψηφιότης αὕτη, προτιμηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἐγένετο προθυμότετα δεκτὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων δύο Δυναμέων, ἐπὶ τῇ συστάσει δὲ αὐτῶν ἡ Ἑθνικὴ ἐν Ἀθήναις Συνέλευσις ἐξελέξατο παμψηφεί τὴν 18ην Μαρτίου 1863 Συνταγματικὴν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος τὸν Γεώργιον Α'.

Β'.

Ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις συνῆλθεν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, ἥτοι τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1862, κατηρτίσθη δὲ ὁριστικῶς τὴν 12ην Ἰανουαρίου 1863. Μετὰ τὴν συζήτησιν καὶ ἐπιψήφισιν τοῦ Κανονισμοῦ, ἡ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου ἰδρυθεῖσα τριμελής Προσωρινὴ Κυβέρνησις, συγκεimenή ἐκ τοῦ Ἀμμητρίου Γ. Βούλγαρη, Προέδρου, τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη καὶ τοῦ Βερίζελου Ρούφου, κατέθηκεν εἰς χεῖρας τῶν Πληρεξουσίων τὴν ἐξουσίαν, ὑποβαλοῦσα διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ἱπουργοῦ καὶ ἔκθεσιν περὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς πεπραγμένων κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμήνου ἐνεργείας της. Παρομοίας ἐκθέσεις, ἀφορώσας εἰς τὴν εἰδικὴν διαχείρισιν ἐκάστου κλάδου τῆς δημοσίας ὑπη-

ρεσίας, υπέβαλον εἰς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν καὶ ἅπαντες οἱ ὑπουργοί*), ἡ δὲ Συνέλευσις ἐψήφισε τὴν 20ην Ἰανουαρίου ὅτι ἡ καταθεῖσα τὴν ἀρχὴν Κυβερνήσεως ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ διαχειριζομένη τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν μέχρις οὗ ἡ Συνέλευσις ἤθελε διαθέσει ἄλλως τὰ κατ' αὐτὴν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις προσέκλεσε πάνδημον ψηφοφορίαν περὶ ἐκλογῆς Βασιλέως, κατὰ τὴν συνεδρίασιν δὲ τῆς 22ας Ἰανουαρίου, ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις ἐκύρωσε τὴν κηρυχθεῖσαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1862 κατάργησιν τῆς Βασιλείας Ὁθωνος τοῦ Α' καὶ τῆς ἀντιβασιλείας τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, καθὼς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ θρόνου δικαιοματίων τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τῆς Βαυαρίας, καὶ ἐψήφισεν ὅτι ὁ ἐλληνικὸς Θρόνος διατέλει πράγματι καὶ δικαίῳ χρεύων ἀπὸ τῆς 10ης Ὀκτωβρίου, προέβη δ' ἀμέσως εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς γενομένης πανδήμου ψηφοφορίας, καὶ ἐψήφισεν ὅτι ὁ ἡγεμονόπαις τῆς Ἀγγλίας Ἀλφρέδος ἐξελέχθη, τῇ κυριαρχικῇ τοῦ ἔθνους θελήσει, Συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἐννέα ἡμερῶν ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Συνέλευσιν ἡ ἄρνησις τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ὅπως δεχθῇ τὸ ἐλληνικὸν Στέμμα ὑπὲρ τοῦ Βασιλόπαιδος Ἀλφρέδου, οὕτω δὲ τὸ ζήτημα τοῦ Θρόνου ἐπανέπεσεν εἰς τὴν ἀβεβαιότητα πρὸς μέγαλην ἀνησυχίαν τῶν τε πολιτευομένων καὶ τοῦ λαοῦ.

Τὴν ἀποτυχίαν ταύτην παρεκλούθησαν διαδοχικῶς οἱ παραιτήσεις τῶν δύο μελῶν τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως *Κωνσταντίνου Καράρη* καὶ *Βεργιέλου Ρούφου*, ἐκ προσωπικῶν προελθούσαι λόγων, κλονισθείσης δὲ τῆς τάξεως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις κατήργησε, τὴν 9ην Φεβρουαρίου, τὴν Προσωρινὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς *Ἀριστείδου Μωραΐτιν*, προσκαλέσασα δι' ἐπιτροπῆς τὸν ἀπειθοῦντα στρατὸν ἵνα καταθέσῃ τὰ ὅπλα. Ὁ στρατὸς ὑπήκουσεν, ἡ δὲ Συνέλευσις μετέβαλε τὴν μορφήν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀπεφάσισε ἵνα ἀναθέσῃ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν εἰς ἓνα Πρω-

θυπουργόν, ἄνευ χαρτοφυλακίου, καὶ εἰς ἑπτὰ Ὑπουργούς, γενομένης δὲ μυστικῆς ψηφοφορίας ἀνεδείχθη Πρωθυπουργὸς ὁ *Ζηρόδιος Βάλλης*, ἐξελέγησαν δὲ ὡς Ὑπουργοὶ οἱ πληρεξούσιοι *Ἀνδρέας Αὐγερινός*, *Δημήτριος Μαυροκορδάτος*, *Κωνσταντῖνος Ν. Δόσιος*, *Δημήτριος Χαραλάμπης*, *Δημήτριος Βουδούρης*, *Ἰωάννης Παπαζαφειρόπουλος* καὶ *Λεωνίδας Σμόλιετιτς*.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Συνελεύσεως ἐβίωνον ἡσύχως ὅτε κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 18ης Μαρτίου, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ διπλωματικὴ Ἐπιτροπὴ ἔλαβεν τὴν βεβαίαν πληροφορίαν ὅτι ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας ἐδέχετο τὸ ἐλληνικὸν Στέμμα, ἡ δὲ Συνέλευσις υπέγραψεν αὐθωρεὶ ψήφισμα ἀναγορεύον τὸν εἰρημένον Βασιλόπαιδα *Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων* ὑπὸ τὸ ὄνομα *Γεώργιος Α'*, ἐψήφισε δὲ συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰς Κοπενάγην τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, ὅπως προσφέρῃ τὸ Στέμμα ἐν ὀνόματι τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ψήφισματος παρ' ὅλων τῶν παρόντων Πληρεξουσίων, ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐπορεύθη μετὰ τῶν Πληρεξουσίων εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ὅπου ἐψάλη δημοτελῶς δοξολογία, ἐπὶ τρεῖς δὲ συνεχεῖς ἑσπέρας ἐγένετο φωταψία καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Τὴν μετεπιούσαν ἡ Συνέλευσις παρεδέξατο παμφηφεὶ ψήφισμα ἐκφράζον τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ νέου Βασιλέως, καὶ ὁμολογοῦν χάριτας πρὸς τὴν Βασιλίσσαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας διὰ τὴν εὐμενῆ πρόθεσιν ἣν ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀνεκοινώθη εἰς τὸν Ἐκτακτὸν Ἀπεσταλμένον τῆς Ἀγγλίας *Ἐλλιστ*, ὅστις ἀπήντησεν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸν ὅτι προθύμως ἐμελλε νὰ διαβιβάσῃ αὐτὸ εἰς τὴν Κυβερνήσιν του, οὐδόλως ἀμφιβάλλων ὅτι ἤθελεν ἐνεργήσῃ αὕτη ταχέως τὰ δεόντα πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἐνώσεως τῶν ἑπτὰ νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ, κατὰ τὴν πεποιθήσιν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἤθελε συντελέσει εἰς τὴν εὐημερίαν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἤθελε συνεπιφέρει τὴν εὐπραγίαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὲρ οὗ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀράσσης τόσον ζωηρῶς ἐνδιαφερέτο.

Τῇ 24ῃ Μαρτίου, ἡ Συνέλευσις ἐξελέξατο διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἧτις ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Κοπενάγην ὅπως προσφέρῃ τὸ Στέμμα εἰς τὸν νέον Βασιλέα, τοὺς πληρεξουσίους *Κωνσταντῖνον Καράρη*, *Θρασύβουλον Α. Ζαΐμην* καὶ *Δημήτριον Γρίβα*.

Ἐν τούτοις ἡ ἀδράνεια τῆς Κυβερνήσεως ἐφερεν ἐκ νέου εἰς σπουδαῖον κίνδυνον τὴν δημο-

*) Τὸ σχηματισθὲν τὴν 11 Ὀκτωβρίου ὑπουργεῖον ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως συνέκειτο ἐξ ὀκτῶ ὑπουργῶν, τοῦ *Θρασυβούλου Ζαΐμη* ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, τοῦ *Α. Διαμαντοπούλου*, ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, τοῦ *Ἐπαμεινώνδα Δεληγεώργη*, ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, τοῦ *Ἀλεξάνδρου Κουμουνοπούλου*, ὡς ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ *Τάτση Μαγγίνα*, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ *Δημητρίου Μαυρομιχάλη*, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ *Β. Νικολοπούλου*, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ τοῦ *Δημητρίου Καλλιφρονά*, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

σίαν τάξιν, ἡ δὲ Συνέλευσις ἠναγκάσθη νὰ προνοήσῃ περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ Ὑπουργείου. Ἡ ἐκλογή τῆς νέας Κυβερνήσεως ἐγένετο τὴν 27 Μαρτίου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἀνεδείχθησαν δὲ πρόεδρος μὲν τοῦ Ὑπουργείου ὁ Διομήδης Κυριακοῦ, ὕπουργοι δὲ οἱ πληρεξούσιοι Ἀλέξανδρος Κουμουνδόπουλος, Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης, Δημήτριος Καλλιφρονᾶς, Γεώργιος Πετιμεζᾶς, Δημήτριος Ν. Βότσαρης, Νικόλαος Βουδούρης καὶ Ἰωάννης Παλαιολόγος. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐξουσίαν, διότι ἀπὸ τῆς 19 Ἀπριλίου ὁ πρόεδρος αὐτοῦ, προβλέπων τὰς ἐπικειμένους ἐμφυλίους ταραχάς, ἐνεκα τῆς πρᾶλυσίας τοῦ στρατοῦ, καὶ τῆς ἀρχαμένης ἐν τῷ ναυτικῷ ἀνωμαλίας ἔδωκεν ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως τὴν παραιτήσιν αὐτοῦ, τρεῖς δὲ ἡμέρας μετὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὕπουργός Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης παρεκάλεσε τὴν Συνέλευσιν ἵνα ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν ἐνεκα τῶν σφοδρῶν διακοινώσεων, ἃς ἀπηύθυνεν εἰς τὴν κυβέρνησιν οἱ πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας περὶ τῶν ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας συμβαίνοντων ἀτακτημάτων ἐκ μέρους στρατιωτικῶν, καὶ περὶ τῶν γενομένων προσβολῶν κατὰ ξένων ὑπηκόων. Καὶ ἀνέβηκε μὲν τότε ἡ Συνέλευσις πᾶσαν ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν παραιτήσεων τούτων, μετὰ τινος ὁμως ἡμέρας ἠναγκάσθη πάλιν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν νέου Ὑπουργείου.

Ἐν τούτοις ἡ τριμελής ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως εἶχεν ἀφικθῇ εἰς Κοπενχάγην τὴν 13 Ἀπριλίου, τὴν δ' ἐπιούσαν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πρίγκηπα Χριστιανὸν καὶ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γεώργιον, καὶ ἔτυχε παρ' αὐτοῖς ἐνθουσιαστικῆς ὑποδοχῆς.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς 29^{ης} Ἀπριλίου ἐσχηματίσθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βενιζέλου Ρούφου ἐκ τῶν παραιτηθέντων ὕπουργῶν οἱ τῶν ἐξωτερικῶν, οἰκονομικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, Θεόδωρος Δηλιγιάννης, Ἀλέξανδρος Κουμουνδόπουλος, Δημήτριος Ν. Βότσαρης καὶ Δημήτριος Καλλιφρονᾶς ἐξελέχθησαν καὶ αὖθις, ὕπουργοι δὲ τῶν ἐσωτερικῶν, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ναυτικῶν ἐξελέχθησαν οἱ πληρεξούσιοι Α. Χ. Λόρτος, Κ. Πλατὺς καὶ Μιλιτιάδης Καράρης.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 16^{ης} Μαΐου ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὕπουργός Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Συνέλευσιν ὅτι δύο πρωτόκολλα ὑπεγράφησαν ἤδη μεταξὺ τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμεων τὴν 4)16 καὶ 15)27 Μαΐου, τρίτον δὲ πρωτόκολλον ἐμελλε νὰ υπογραφῇ τὴν ἐπιούσαν ἐβδομάδα, μεθ' ὃ ἡ ἄμεσος ἀποδοχὴ τοῦ Στέμματος ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Δανίας ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν.

Τὴν δ' ἐπαύριον, ὁ αὐτὸς ὕπουργός ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τηλεγράφημα τῆς ἐν Κο-

πενάγῃ ἐπιτροπῆς, γνωστοποιούσης εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὕπουργός τῆς Δανίας ἀπηύθυνεν αὐτῇ τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν: «ὅτι ἐὰν ἐκάστη τῶν τριῶν δυνάμεων ἤθελεν εἰσθαι διατεθειμένη ἵνα ἐγκαταλίπη ὑπὲρ τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου-Γεωργίου τέσσαρας χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν ἐκ τῶν δώδεκα χιλιάδων τὰς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς πληρώνει κατ' ἔτος εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ἀπέναντι τοῦ δανείου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, ἡ δανικὴ κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἂν ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις διδῇ τὴν συγκατάθεσίν της», προσέθετε δὲ ὅτι ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη ἦτο προίκις προσωπικῇ καὶ ἰσοβία τοῦ νέου βασιλέως, ἐκτὸς τῆς διὰ νόμου ὁρισθησομένης βασιλικῆς χορηγίας. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τηλεγραφήματος τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὕπουργός ὑπέβαλε πρότασιν σύμφωνον πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἡ δὲ Συνέλευσις ἔδωκε τὴν ζητηθεῖσαν συγκατάθεσιν ὁμοθυμαδὸν καὶ δι' ἀναστάσεως.

Τὴν 13^{ην} Ἰουνίου ἡ ἐκ Κοπενάγης ἐπανακάμφασα ἐπιτροπὴ παρουσιάσθη εἰς τὴν Συνέλευσιν καὶ κατέθεσε τὴν περὶ διανοχῆς τοῦ Στέμματος ἐπιστολὴν τοῦ Βασιλέως πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν, καθὼς καὶ δηλοποίησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας περὶ τῆς ἀποδοχῆς ταύτης ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων· ἡ δὲ Συνέλευσις ἐκήρυξεν ἐνῆλικα τὸν Βασιλέα, καὶ τοι μὴ συμπληρώσαντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν χαρμωσύνων τούτων συμβάντων, δεινὴ ἐκυφορεῖτο ἐσωτερικὴ θύελλα, κορυφωθέντων τῶν πολιτικῶν παθῶν. Ὁ πληρεξούσιος Κωνσταντῖνος Πετσάλης ἀπήγγειλεν ἀπὸ τοῦ βήματος σφοδρότατον κατηγορητήριον κατὰ τοῦ ὕπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ἀλεξάνδρου Κουμουνδόπουλου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἀνδρέου Χ. Λόντου, τῇ δὲ 17^ῃ Ἰουνίου, ἐπεκταθέντος τοῦ ἀναθρασμοῦ καὶ εἰς τὴν πόλιν, ἡ Συνέλευσις ἀπήτησε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πρὸ πολλοῦ παραιτηθέντος ὕπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Δ. Ν. Μπότσαρη, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὤφειλε νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα ὑπὲρ τῆς τάξεως· γενομένης δὲ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἐξελέχθη ὕπουργός τῶν Στρατιωτικῶν ὁ ἐκ τοῦ κόμματος τῶν λεγομένων ὀρειῶν Πάνος Κορωνάιος, ὅστις, ὀρκισθεὶς αὐθαρεῖ, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του· ἀλλ' ἡ μεταξὺ τῶν ὀρειῶν καὶ πεδινῶν ρήξις εἶχε καταστῇ ἀναπόδραστος, διαιρεθέντος καὶ τοῦ Στρατοῦ εἰς δύο. Ἐπομένως τὴν ἐπιούσαν ὁ Πρωθυπουργός καὶ οἱ ὕπουργοι τῶν Ἐξωτερικῶν, τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν παρητήθησαν, ἡ δὲ Συνέλευσις ἀνέθηκε, διὰ τὸ ἔκτακτον τῶν περιστάσεων, τὴν διαχείρισιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἰς τὸν Πρόεδρον αὐτῆς Διομήτην Κυ-

ριακοῦ, κηρύξασα συγχρόνως διαρκῆ τὴν συνεδρίασιν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ πλείστοι τῶν Πληρεξουσίων ἀπεχώρησαν ἅμα μαθόντες ὅτι ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἤρξατο ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως. Κέντρον τῆς ῥήξεως κατέστη ἀπροσδοκῆτως τὸ κατάστημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, διότι ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργός, διαβαίνων ἐκεῖθεν ἐπὶ κεφαλῆς ἐθνοφυλάκων, ἦλθεν εἰς ῥῆξιν μετὰ τῆς φρουρᾶς τῆς Τραπεζῆς, καὶ ἐπεχείρησε πολιορκίαν κατ' αὐτῆς, καταλαβὼν τινὰς τῶν ἀπέναντι οἰκιῶν, καὶ κανονοβολῶν τὸ κατάστημα· ἀλλὰ τὸ πυροβολικὸν ἔδραμεν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἀπέκρουσε τὴν προσβολήν. Ἐφονεύθησαν δὲ καὶ ἐπληγώθησαν ἑκατέρωθεν οὐκ ὀλίγοι, ἐν οἷς καὶ τινες ἀξιωματικοί. Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ πολλοὶ φιλοπατρίδες πληρεξούσιοι ἐμεσολάβουν ὅπως ἐπέλθῃ συμβιβασμός τις, καὶ παύσῃ ἡ αἱματοχυσία, ἐπὶ τέλους δὲ κατωρθώθη νὰ συνέλθῃ ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις ἐν τῇ Βαρβακείῳ Λυκείῳ τὴν 8ην μ. μ. καὶ νὰ ἐκλέξῃ μικτὸν ὑπουργεῖον συγκεῖμενον ἐκ τῶν ἐξῆς Πληρεξουσίων· τοῦ *Βεριζέλου* Ῥούφου ὡς Προέδρου ἄνευ χαρτοφυλακίου, τοῦ *Π. Καλλιγᾶ* ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, τοῦ *Πέτρου Α. Μανρομιχάλη* ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ *Ἀθανασίου Πετιμεζᾶ* ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, τοῦ *Εὐθυμίου Κεχαγιᾶ* ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ *Βασιλείου Νικολοπούλου* ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν, τοῦ *Ἰωάννου Κλίμακα* ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τοῦ *Γ. Μπούμπουλη* ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν. Οὕτω δὲ ἐπανῆλθεν ἡ τάξις, καὶ ἐπανέλαβεν ἡ Συνέλευσις τὰς ἐργασίας τῆς, ψηφίσασα μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βασιλέως.

Τῇ δὲ 1ῃ Ἰουλίου ὑπεγράφη ἐν Λονδίῳ Συνθήκη μεταξὺ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ῥωσσίας, καὶ Δανίας ἐν ἣ ἐγένετο ἀνακεφαλαιώσεις τῶν ἐν τοῖς Πρωτοκόλλοις συνομολογηθέντων, καὶ ἐπανελήφθη ἡ ἐγγύησις τῶν τριῶν Δυνάμεων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, συμπερικυβανομένης καὶ τῆς Ἑπτανήσου.

Ἀρχομένου δὲ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀνεχώρησεν ἐκ Κοπενάγης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κόμητος Σπόνεκ, ὡς ἰδιαιτέρου Συμβούλου.

Γ'

Ὁ Βασιλεὺς ἀφίκετο εἰς Πετροῦπολιν τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 1863. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἐξένισεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Τσαρσκόε—Σέλο ἐν ἑορταῖς καὶ παρατάξεσιν· ἀνεχώρησε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν 14ην εἰς Κάσσελ καὶ Βρυξέλλας, ὅπου διέτριψε μίαν μόνην ἡμέραν, ἀφίκετο δὲ εἰς Λονδίνον τὴν 23ην. Ὁ Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, καὶ ὁ δούξ τῆς Κανταβριγίας,

ἀπούσης τῆς Βασιλίσσης Βικτορίας εἰς Σκωτίαν, ὑπεδέξαντο τὸν Βασιλέα, καὶ ἐξένισαν αὐτὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Μετ' ὀκτῆμερον διαμονὴν ἐν Λονδίῳ, ὁ Βασιλεὺς μετέβη τὴν 2αν Ὀκτωβρίου εἰς Παρίσιους ὅπου ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ' ἐξαιρετικῆς ὑποδοχῆς, ξενισθεὶς ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Κεραμεικοῦ· ἀνεχώρησε δὲ μετὰ μίαν ἐβδομάδα εἰς Τουλών, ὅπου ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοδρόμωνος « ἡ Ἑλλάς, » ἀποσταλέντος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Καθ' ὅλην τὴν περιοδείαν ταύτην αἱ ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐχαίρειν τὸν Βασιλέα μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀπλέτου, τὸν δὲ ἀτμοδρόμονα, ἐκπλέοντα ἐκ Τουλών, συνώδευον μέχρι τινὸς πολεμικὰ πλοῖα τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΜΙΧ. Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΒΙΟΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ

Ἐντυπώσεις.

Ἀφυπνίσθην βιαίως, οὐχὶ ὑπὸ λαλιᾶς πετεινοῦ, οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐωθινοῦ ἥσματος τῶν στρουθῶν, ἀφυπνίσθην σεισθεὶς ὅλως μετὰ τῆς κλίνης καὶ τοῦ δωματίου μου ὑπὸ τοῦ ποδοβολητοῦ τῶν ἵππων καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν τροχῶν γιγαντιαίας φορτηγοῦ ἀμάξης. Ἀνῆγειρα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν μυχῶν τοῦ μαλθακοῦ προσκεφαλαίου. Διὰ τοῦ βαμβακεροῦ παρχπετάσματος τοῦ παρχθύρου εἰσῆρχετο ἀμυδρότατον φῶς ἡμέρας. Διότι, σημειώσατε, αἱ οἰκίαι ἐνταῦθα στεροῦνται ξυλίνων παραθυροφύλλων, ἀναπληροῦσι δὲ ταῦτα δι' ἀπλῶν παραπετασμάτων, ἅτινα καταβιδάζουσι τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν ὑέλωμάτων.

Ὑπέθεσα ὅτι ἦτο πρῶτὴ ἀκόμη, ἀλλ' ἡ κίνησις τῆς ὁδοῦ ἐμαρτύρει τὸ ἐναντίον. Τὸ ὥρολόγιόν μου δυστυχῶς δὲν ἠδύνατο νὰ με φωτίσῃ. Τόσῳ πάσχει ἐκ τοῦ ψυχροῦ κλίματος, ὥστε λιποθυμεῖ εὐθὺς ὡς τὸ ἀποσύρῃ ἀπὸ τῆς θερμάστρας. Ἀλλ' ἔχω εἰς ἀντικατάστασιν ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν παραθύρων μου μέγα καὶ ἀκριβῆς χρονόμετρον τὸ ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ἀνέσσυρα τὸ παραπέτασμα, ἀλλ' οὔτε ὥρολόγιον ἐφαίνετο, οὔτε κωδωνοστάσιον, οὔτε αἱ ἀπέναντι οἰκίαι· ἐν σύννεφον καὶ τίποτε περισσότερον, καὶ μόνις μέσῳ αὐτοῦ διήλαινον ὡς φαντάσματα οἱ διαβάται τῆς ὁδοῦ καὶ αἱ ἀμαξαί. Συγχρόνως ὅμως ὁ κώδων τοῦ ὥρολογίου ἐσήμαινε τὴν ὀγδόην καὶ ἀντελάλουν καλοῦντες τοὺς μαθητάς οἱ ἡχηροὶ κώδωνες τῶν δύο γειτονικῶν σχολείων.

*

Πρὸ δύο ὥρων ἐργάζομαι ἐν τῷ θερμῷ γραφείῳ μου. Ὅσῳ ψυχρὸν εἶνε τὸ δωματίον τοῦ